

דו"ר רחון מקוון לסיפורים קצרים

רסי: זה לא מה שאתם חושבים

מה שאתם חושבים...?

גיליון 9

יולי 2021, אב ה'תשפ"א

זה לא מה שאתם חושבים

תאיר ברלין
אפי הלפרין
דן זלאיט
כרמית כהן
ירון לוי
נעמה מוזס
קובי פרידחי
יובל ששון

דבר העורכים

שלום לכם,

בגיליון האחרון סיפרתם לנו על אירועים בו מצאתם את עצמכם אומרים למישהו את המשפט הנ"ל או חושבים לומר אותו. המשפט הזה מתאים למצבים רבים ושונים, ולא רק לסצינה הקשורה במעשי האהבה. עלעלתם בזכרונותיכם, צפיתם מחדש במקרים שחוויתם, או שנזכרתם באירועים ששמעתם עליהם, שבהם המשפט הזה ממש התבקש.

שלכם,

עדנה אפק ואלירן דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.

**הגת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים -
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

תרגע, זה לא מה שאתה חושב

עדנה אפק

"הגב" בכתה "הגב נתפס לי".
הכאב היה משתק.

התקשרה לחברתה, יודעת כל.

"רק ד"ר מיטלמן, כירוקפרטור מעולה," אמרה.

"רק הוא."

קבעה תור.

חביב למראה ונעים הליכות, לחץ, ולחץ ואמר:

"שלוש פעמים ביום 20 דקות לשכב על קרח ואחרי שלושה ימים להתחיל ללכת וללכת."

שמעה בקולו.

הכאב הוקל.

והלכה, והלכה, ואת קור הקרח אצרה בזכרונה.

הגיע מועד הטיסה שלה.

משעלתה לטיסה הרגישה שהנה זה בא.

כמו עיטוש שלא ניתן לעצור, נחת עליה כאב הגב.

דמעות הכאב חרשו את פניה.

לחצה על כפתור הקריאה לדיילת.

"קרח," אמרה. "הגב נתפס לי."

והדיילת החביבה הביאה לה שקית פלסטיק מלאה בקרח.

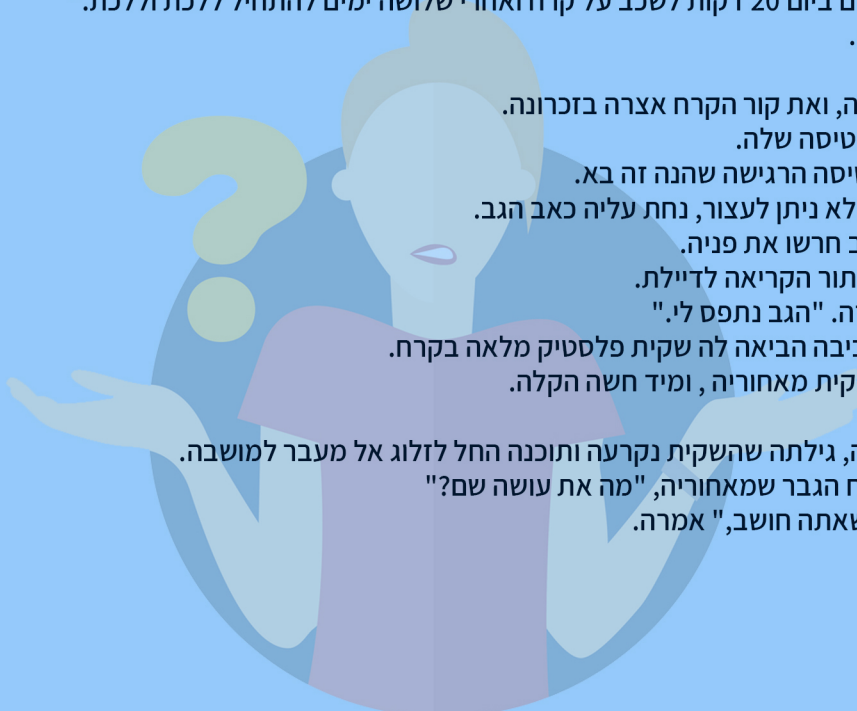
שמה את השקית מאחוריה, ומיד חשה הקלה.

נרדמה.

וכשהתעוררה, גילתה שהשקית נקרעה ותוכנה החל לזלוג אל מעבר למושבה.

"גברת," צרח הגבר שמאחוריה, "מה את עושה שם?"

"זה לא מה שאתה חושב," אמרה.

כבר בכניסה לבניין הקטן בנחלאות ניתן היה לשמוע את הרעש וכשהגעתי לקומה השנייה, דלת הדירה של כרמל הייתה פתוחה. הייתי עוד מכווצת בתוך המעיל מהקור הירושלמי ששרר בחוץ. ניגשתי למטבח להוציא את האורז המפורסם שלי מהשקית של רמי לוי ולהניח על הפלטה את תבנית האלומיניום החד פעמית. כרמל אהבה את האורז הזה ובשבילי זה היה רק חצי שעה של עבודה ביום שישי- רווח של שני הצדדים.

מישהו שאני לא מכירה הביא לי כיסא פלסטיק והתיישבתי במעגל בסלון. היו שם עשרה אנשים. אני הכרתי את כרמל ואת השותפות שלה- מיכל ושלומית. היה שם גם את יאיר החבר של מיכל, את השאר לא הכרתי. בדרך כלל אהבתי את הארוחות הגדולות האלה, הפעם התחשק לי דווקא להיות יותר לבד.

השולחן היה עמוס בסלטים, התיישבנו סביבו והתחלנו לשיר "שלום עליכם מלאכי השלום, מלאכי עליון". הדלת נפתחה ועידו נכנס בהליכה יהירה. הרגשתי את הסחרחורת המוכרת כל כך שהייתה מגיעה כל פעם שחייך את החיוך הכובש שלו.

כשקמנו ליטול ידיים, הוא הבחין בי ובלחיי הסמוקות.

- נראה כאילו מישהו הכעיס אותך.

- אתה באמת שואל? עניתי בקצרות.

- אהה נכון! וואי זה ממש לא מה שאת חושבת! הייתי אמור לנסוע להורים אבל כרמל אמרה שיש ארוחה גדולה ולא יכולתי לפספס, סורי שלא עדכנתי.

בקושי סיים את המשפט וכבר הסתובב אחורה להמשיך את השיחה עם יאיר לפני השתיקה המביכה שבה אחרי נטילת הידיים.

את עידו פגשתי בשבוע הראשון של התואר ומהר מאוד היינו מבליים שעות ארוכות בקומה האחרונה בספרייה בגבעת רם. למדנו טוב יחד, אף פעם לא אמרתי לו אבל הוא היחיד שהפך את התואר המשעמם הזה לנסבל.

מסיום התואר נפגשנו פחות, כל אחד הלך לדרכו אבל המחשבות איכשהו התגלגלו אליו חזרה כל הזמן. אז החלטתי שמספיק, והוא יגיע לארוחת שבת אצלנו, כמו פעם. השקר הזה- "ארוחה גדולה", "לא עדכנתי", גרם לי לבחילה.

בכל זאת התיישבתי מולו, מקווה להצליח לתפוס איתו מילה שתסביר לי מה לעזאזל הסיפור שלו ואולי גם סתם להסתכל על החיוך, עוד קצת. הלכתי רגע למטבח לעזור עם המנה הראשונה וכשחזרתי כבר היה ליד כרמל, היא צחקקה בקול גבוה שלא הכרתי, היד שלו נחה בעדינות על ברכה.

זה בדיוק מה שאני חושבת, עידו, בדיוק מה שאני חושבת.

רצח מאחורי הקלעים

אפי הלפרין

"הלו, זאת המשטרה?"

"כן, איך אני יכולה לעזור לך?"

"Hanno ammazzato compare Turiddu!"

"סליחה גברת, את מדברת עברית?"

"בטח, בטח- רצחו את טורידו!"

"תחכי על הקו, אני מעבירה אותך לחוקר התורן."

"אבל אני צריכה דחוף מישהו שיבוא..."

"גברתי, לא להיכנס לפאניקה. תחכי בסבלנות ומיד הוא יענה לך."

"שלום, כאן סמל כהן מהחקירות. מה הבעיה?"

"רצחו את טורידו!"

"תרגעי ואני אקח ממך מספר פרטים. איפה בדיוק קרה הרצח?"

"בכיכר הראשית של הכפר."

"איזה כפר?"

"המקום הזה... נו, מה שמו... ההוא שנמצא לא הרחק מקטאניה... תגיעו מהר!"

"גברת, אני לא מכיר ישוב כזה במרחב או במחוז שלנו. תנשמי עמוק ותנסי לאיית לי את השם

לאט לאט."

"ק' כמו 'קארוזו', ט' כמו 'טנאהוזר', א' כמו 'אאידיה', נ' כמו 'נאבוקו', י' כמו... כמו... 'יאמאדורי',

וה' כמו 'הנדל' - קטאניה!"

"אני מצטער, אבל המקום הזה לא מופיע אצלי במחשב. מישהו מעניק לנפגע עזרה ראשונה?"

"לא, כי כולם פה מבינים שהוא כבר מת."

"גברת, רק רופא מוסמך רשאי לקבוע מוות. הזמנתם כבר אמבולנס?"

"כן, אבל במגן דוד אדום אומרים שמדובר באירוע אלים ולכן הם דורשים שגם אתם תגיעו."

"יש לכם מידע על החשוד במעשה? הוא חמוש?"

"אני משוכנעת בכמעט מאה אחוז שזה היה אֶלְפִּיּוֹ העגלון- הבעל הקנאי של לולה הבוגדנית,

אבל לא ראיתי באיזה כלי נשק הוא השתמש והאם ה... ה... הדבר הזה עדיין ברשותו."

"טוב, עד שצוות הסיוור שלנו יצליח לאתר את זירת הפשע ולהגיע אליה, אני רוצה שתעני לי על עוד

כמה שאלות. איפה את נמצאת כרגע?"

"ברחבה שלפני בניין האופרה, בשדרות שאול המלך 19."

"ומתי התרחש הרצח הזה?"

"ממש לפני שהורידו את המסך. היית צריך לשמוע את הצרחות של זמרת

הסופרן כשהיא גילתה את הגופה מאחורי הקלעים-

"Hanno ammazzato compare Turiddu!". זה היה איום ונורא."

"אני מבין. תמתיני עוד קצת על קו, אני כבר מעביר את השיחה ל... ממונה עלי."

"ערב טוב גברת, מדברת ד"ר לב ממערך בריאות הנפש של מחוז תל-אביב. את עדיין נמצאת באופרה?"

"כן, יחד עם בעלי."

"ויש ברשותך את התוכניה הרשמית של 'אבירות-כפרית'?"

"בוודאי."

"האם את יכולה לבדוק בשבילי, בבקשה, מה נכתב בה בנוגע לתאריך ההתרחשויות המתוארות בלברית?"

"דקה אחת, אני צריכה למצוא את המשקפיים שלי... עוד רגע... הנה... מדובר בסביבות חג הפסחא

של שנת 1880; אם כי, ואני מצטטת, האופרה עצמה הועלתה לראשונה בפני קהל רק ב-17

במאי 1890, בתיאטרון קוקסנצ'י ברומא."

"אז זהו, רציתי לידע אותך שמבחינה משפטית על הפשע הזה כבר חלה התיישנות, כך שמשטרת

ישראל לא יכולה להתערב."

"אז מה אנחנו עושים עכשיו?"

"אני מציעה שתסעו הביתה ותלכו לישון. פיניטה לה טרגדיה."

הדבר האחרון שאמרתי לעמית

תאיר ברלין

מה הדבר האחרון שאמרתי לעמית?

אני לא בטוח. בכיתה ח' שכנעתי את עצמי, שחברים מתרחקים, זה קורה, הוא כבר לא אותו ילד איתו התגנבתי למטבח. אותו ילד איתו אימא מצאה אותי, מתחבאים בארון מתחת לכיור, מכרסמים עוגיות. איתו שיקרתי מיד "זה לא מה שאת חושבת!". עמית השתנה, הסתגר, בפעם האחרונה שראיתי אותו בטח אמרתי "בהצלחה במעבר דירה, בשנה הבאה".

שיחקתי קנדי קראש בתיגבור לקראת הבגרות בלשון, כשאימא כתבה לי שהוא התאבד, כתבה גם מתי הלוויה, ומתי השבעה מתחילה.

הרמתי ראש מהורהר אל המורה, חזרתי לסיים את המשחק. ואז התרוממתי ויצאתי מהכיתה, זה היה רק תיגבור, לא הייתי צריך אפילו להצביע. הלוויה תוכננה לעוד כמה שעות, ודאי הודיעו לאמי רק עכשיו. הייתי מופתע בכלל שנזכרו. אני לא נזכרתי בעמית כבר שלוש שנים, אני לא זכרתי מה הדבר האחרון שאמרתי לו. איך יכולתי להגיע ללוויה?

רגליו הובילו אותי אל מחוץ לשערי בית הספר, חזרה אל השכונה. אחרי חמש דקות בית הקרקע הוורוד שלי, עם גג האסבסט הרעיל נגלה משמאל. לא לשם התכוונתי ללכת, רגליו נשאו אותי אל קצה השכונה, באותה דרך מוכרת נוסטלגית, בשדרת עצי הפיקוס, בה לא צעדתי מאז כיתה ו'. זה לא היה ביתו של עמית, ידעתי זאת, זה לא היה ביתו של עמית כבר שלוש שנים. ביתו של עמית היה לבן, עם ספה חיצונית כתומה, והיה לו גג אסבסט, כמו שלי, לא גג שטוח, לא היו בו פרגולה, או לוחות סולאריים.

הרגשתי מאוד צלול באותם רגעים, אני זוכר, אבל הייתי אחוז טירוף. נכנסתי בשביל הגישה אל הגן של עמית שהפך מטופח ויפה פתאום. דפקתי על דלתו, ולא הייתה תשובה. בעדינות חרישית, פתחתי את הדלת לחריץ. אז נזכרתי. לא בדבר האחרון שאמרתי לעמית, אלא בדבר האחרון שעמית אמר לי.

"זה לא מה שאתה חושב" מצאתי אותו בחדר מדעים, ביום האחרון לשנה, שורט לעצמו את הרגל במספריים צהובים, מבטו נסער. לא אמרתי דבר, במהירות סגרתי את הדלת.

"מי אתה?" אדם מבוגר הביט בי באישונים רחבים, מהקצה האחר של המטבח בו עמדתי, המטבח שלו. קפאתי.

"זה לא מה שאתה חושב", עמית, זה לא מה שחשבת. אני פשוט נלחצתי לרגע, לא ידעתי מה לעשות, אתה היית השותף שלי לכירסום עוגיות, לא הייתי מסוגל לראות אותך ככה. ואז עבר זמן, ועברת דירה, ולא ידעתי מה להגיד, או למי להגיד, אז לא אמרתי לך שום דבר, וסגרתי את הדלת הארוחה, ועכשיו אני לעולם לא אדע מה באמת חשבת, ואתה לעולם לא תדע את כל זה, את מה שאני חושב. "זה לא מה שאני חושב?" הזקן התקרב, ואז התיישב, "אז תסבירי לי מה זה בבקשה".

רק פעם אחת הייתי מאוהב. יש שיאמרו שקרן, איך אפשר להיות מאוהב רק פעם אחת. יש שיתעניינו בגילוי, לוודא שאני מוסמך להצהיר הצהרה כזאת, אבל האמת שגם לי אין תשובה והייתי נותן הכול כדי להרגיש את זה שוב.

הייתה זאת התאהבות קצרה אך טוטאלית.

פגשתי אותה באירוע של חבר. לא יודע מה עשיתי שם, הרי את החבר הכרתי רק באותו הבוקר ומהרגע שפתח את פיו תיעבתי אותו. אמרתי לו את זה, הוא צחק והזמין אותי למסיבה שהוא עושה בערב.

זאת הייתה מסיבה משעממת בדיוק כפי שחששתי אבל כעבור שלושה פיהוקים זה קרה.

היא לא הייתה יפה, אפילו רחוקה מכך, עם הצליעה ברגל שמאל והאוזניים הגדולות מדי לראש הקטן מדי אבל עדיין... הייתי מאוהב.

מבלי לדעת איך, מצאתי את עצמי רוכן לעברה כמחכה לתשובה. הצלחתי לקלוט את המילים 'באתי' ו'חבר', הבנתי ששאלתי משהו אבל לא הייתי בטוח.

- "סליחה, לא שמעתי"

- "אמרתי שהגעתי עם חבר שלי"

- "והוא לא מפחד להשאיר אותך לבד בין כל הטורפים ולהיעלם?"

- "ציידת לא צריכה לפחד בין טורפים". היא חייכה והסתכלה לי בעיניים.

פאק. לא הייתי מוכן לזה.

- "וחוץ מזה" היא המשיכה "חבר שלי זה הבחור ממול"

- "מי? זה עם השיניים הבולטות?" שאלתי.

- "לא, זה ארנב"

מאחורי החיוך

נעמה מוזס

מאחורי החיוך בתמונה לא מזהים את דפיקות הלב שהיו לו לפני. בפרופיל ציין רק- "גבר רגיש". גם לא קולטים את העובדה שארבע שנים הוא עובד בלמצוא זוגיות. כבר הפסיק לחשב כמה כסף הוציא על בתי קפה ואתרי הכרויות כדי לזכות בכרטיס ההגרלה המובטח. אכן, לבדידות אין מחיר.

חברים בעבודה אומרים- "הלוואי עלינו, לצאת קצת, לשכב עם אחרות, מה רע?" אבל בגיל חמישים ושש הוא מבקש לרדת מרכבת ההרים של הדייטים, מהריגוש שלפני הפגישה, מהנחיתה כשהוא מגלה שגם היא, בוא נאמר, לא בדיוק מה שחשב.

החצ'קון הענק שמבצבץ במצחה משגע אותו. הוא לא הופיע בתמונה ששמה באתר. גם לא ראו שם שהיא הרבה יותר שמנה. ומה הקטע של השורשים המבצבצים מהקרקפת? די. הוא חייב להרגיע. כאילו שהוא מציאה. גבר בגיל העמידה. יותר ישיבה. כי מתי עשה ספורט לאחרונה? "מה בא לך לקינוח?" "אני משתדל להמעיט במתוקים," הוא טופח קלות על כרסו. "חבל, שמעתי שיש פה סופלה משגע,"

רותי היתה טועמת מהקינוח חצי כפית ואז בוכה ערב שלם, ואילו זו מתענגת על כל ביס, ולא אכפת לה שהסירופ החום הותיר לה סימן על הסנטר. הוא מתלבט אם לומר משהו. לא. זה לא מתאים לפגישה ראשונה. ראשונה ואחרונה. היא לא בשבילו. רחוקה מרותי שלו.

הוא נזכר בבלון ההליום בצורת לב שהילדים קנו להם ליום הנישואים האחרון. יומיים לפני שרותי הלכה. במהלך השבעה הלב הגדול הצטמק ואיבד מנפחו, התנוודד כרוח רפאים בין חדרי הבית. בשעת לילה מאוחרת כשהלכו סוף סוף המנחמים האחרונים השתוקק לנעוץ סיכה בבלון ולהשליכו לפח אבל הרגיש שזה כאילו הוא מבצע וידוא הריגה.

אצל רותי הכל היה ידוע מראש, מלבד המוות שלה. ככה סתם. בדרך למכולת. דווקא היא, שהכול היה מתוכנן אצלה לפרטים. גם בהופעה החיצונית. אפילו לזרוק זבל היתה יוצאת בנעלי עקב עם שפתון משוך על שפתיה. טיפ טופ. לא כמו זאתי שהלק שלה מתקלף. אבל למה הוא מתעסק בשטויות? מה עזר לו המראה המוקפד של אשתו, השמירה התמידית על הגיזרה? שכח שגם הסקס איתה היה מתוזמן. והינה באמצע החיים יש לו הזדמנות לטעום טעם אחר, לגוון, לצאת מהקווים, אולי יגיד לה שהוא מעשן. עם רותי היה אסור להזכיר את המילה. "אתה לא רוצה לטעום?" "אממ... לא, תודה."

חבל שאין לו אוזנייה כמו להוא בריאליטי שצפה אתמול, היה רוצה שהפסיכולוגית תצעק לו לתוך האוזן שיפסיק לסכם את הדייט חמש דקות אחרי שהתחיל, שיפסיק למצות את החיים. איך היא אמרה לו בפגישה הקודמת- "אתה אולי חושש להישאר לבד, אבל יותר מפחד לחלוק פיסות מהלב." זו היתה אבחנה מדויקת. אף פעם לא אהב לאכול מפה לפה. גם לא עם רותי.

בוקר באמצע השבוע

כרמית כהן

בוקר באמצע השבוע. אני בדרך לעבודה.

רכבת ירושלמית עמוסה, חוצה את העיר.

למצוא מקום ישיבה בשעה כזאת... זה לא מובן מאליו, אז היום אני ברת מזל.

לידי עומדים להם שני נערים עם תסרוקות מגולחות.

"ראית את ההוא מהשכבה שלנו?" זרק אחד מהם לכיוון השני.

"הוא גם מסריח וגם מלשן." סינן החבר. "בגללו רצו להעניש אותי בבית הספר."

"מעצבן."

"כזה מגעיל, לובש מכנסיים קצרים בחורף, ומרשה לעצמו ללבוש ורוד סתם ככה. לא סובל אותו."

"רק לא סובל אותו?" השלים השני "בא לי להכניס לו מכות!" השניים צחקו.

אחד מהם החזיק סיגריה כבויה ובאוזני שניהם היו אוזניות המחוברות לטלפון הנייד.

לא אהבתי את השיחה שלהם. המוסיקה באוזניים כנראה אטמה להם את המוח, חשבתי. לא רוצה

לשמוע אותם. אבל הם דיברו בקול רם, לא חוששים מכלום.

"אז היום אתם מרביצים לו?" המשיך אחד מהם לצחוק.

"כן, ואני רוצה לראות שילך להלשין."

"כמו שרצינו להרביץ באותו יום למזרד ההוא בחוף הים... זוכר?"

השניים צחקו שוב ואני נחרדתי. מה יש להם? לאן הגענו? מה זה הדיבור הנגוע הזה? כמה רוע! איזו

ריקנות! שנאת חנם! שמישהו ישמע אותם ויקטע כבר את התכנונים האלימים שלהם. ידעתי שלפי

חומרת הדיבור, אני לא רחוקה מלהרים טלפון למנהל בי"ס שלהם, לא שידעתי איפה הם לומדים.

"כן יאללה היום נאסוף כמה חבר'ה ונרביץ לו ביחד!" השניים סיכמו את השיחה בעוד גלגול של צחוק.

ממש נגעלתי. בראשי התרוצצו אלף מחשבות. למה הם מדברים ככה? איפה המוסר? הכבוד?

הרחמים?? מה נהיה מהנוער שלנו? מדורדר! ומה אפשר לצפות מהם כבר? דור מפונק, מוחצן, פשוט

עצוב.

דלתות הרכבת נפתחו. לפתע אחד מהם הבחין בקשישה שעלתה ונותרה עומדת. הוא מיהר לקום

ולפנות עבודה את מושבו.

הנער השני הבחין באיש מבוגר שעלה לקרון, הוא זינק לעברו במהירות כדי לעזור לו עם עגלת השוק.

הנער "השגיח" על הדלת כדי שלא תיסגר ועזר לאיש להתמקם בפנים.

נדהמתי. איזה כבוד. כמה טוב!

איזה נוער פריך...

בוקר שגרתי ברכבת ירושלמית. ושיעור מפתיע על החיים.

עוני, זה לא תמיד לפשוט יד או לחיות ברחוב. עומדת ליד כלוב האיסוף של בקבוקי הפלסטיק, נוברת בו עם מקל. זה לא שהיא לא יכולה להסתדר בלי. היא יכולה. כולם יכולים. מים יש בשפע, בכל ברז, אבל הכי היא אוהבת שתייה סינטטית, מאלה שהערכים התזונתיים שלהם מסתכמים בסוכר וצבעי מאכל.

עכשיו, כשהיא לא יכולה להרשות את זה לעצמה, היא מוצאת בתוך כלובי האיסוף, בקבוקים שיש בהם עוד חצי לגימה, או כמה טיפות, לא מפחדת ממחלות או חיידקים, חוששת לאבד את אחת ההנאות הגדולות שיש לה בחיים.

היא מכירה את כל כלובי הבקבוקים ברדיוס של כמה קילומטרים, וכבר יש לה לוח זמנים מדויק מתי היא מגיעה לכל אחד מהם, יודעת ומכירה מרחוק, בראייה בלבד, את האנשים שזורקים את הבקבוקים היותר מוצלחים – נקיים יותר, עם טיפה יותר משקה, עם סוג המשקה המועדף עליה.

היא לא ברגנית. קצת קשה להיות ברגנית כשהחלום שלך נמצא בתוך בקבוקי משקה ריקים בכלובים ברחבי העיר. עוני, זה לא תמיד לפשוט יד או לחיות ברחוב, לפעמים זה פשוט חוסר היכולת שלך ליהנות מהדברים הקטנים שבחיים.

רון עובד כמפתח בחברת הייטק, הוא עבד בחברה כביז דוו אך התפקיד פחות מצא חן בעיניו, הוא רצה להרוויח יותר אז בחברה הציעו לו לעבוד כמפתח, הוא חשב, הנה עוד רגע אהיה מאושר.

לאחר זמן לא רב הבוס של רון שם לב שההספק שלו נמוך בהרבה ממה שהוא מצפה, הוא החליט לפטר אותו, אז הוא זימן את רון לשיחה וביקש ממנהלת משאבי האנוש להצטרף לשיחה, כדי שהמשאב האנושי יקבל את הבשורה באנושיות.

רון נכנס לחדר ומיד הבין לאן נושבת הרוח, חרדה הרעידה את גופו ועצבות נבעה בו, הפנים החתומים של שני היושבים לפניו לא הקלו עליו, הוא לא ראה את זה קורה, הם דיברו אך הוא לא שמע. הוא חשב לעצמו, לעולם לא הייתי אמור לעזוב את תפקידי הקודם, מה יהיה איתי עכשיו? מפטרים אותי, כל מי שירצה להעסיק אותי יתקשר למעסיק הקודם שלי ולא ירצה בי כעובד. אני לא שווה כלום, נגמרו לי החיים, עוד מעט יגמר לי הכסף ואאלץ לגור ברחוב. בבר בערב הוא סיפר את זה לחבריו שריחמו עליו, היה שם חבר אחד שאמר לו תזכור את הרגע הזה כל החיים, תראה שזה לא מה שאתה חושב, דברים מתגלגלים לטובה.

ניב החליט לכתוב כתבה על 10 הביז- דב המוצלחים ביותר בתל אביב. הוא לא יודע על כך כלום אך כתתבה מסוג ה10 ה... מושכת יותר את העיניים של הקורא. אז ניב ניגש לארכיון, הוציא כתבה על 10 הסטרטאפים המצליחים וכו', הרכיב רשימה של 10 סטרטאפים המצליחים ביותר, וניגש ללינקדאין כדי לבדוק מי עובד שם כביז-דב. שרבט כמה מילים על כל מועמד, כתב על החברה, והעביר את זה לעורך.

בבוקר רון התעורר עם הנגאובר מטורף, הוא לא זכר איך הגיע לביתו ושם לב שהוא אפילו עוד נועל את נעליו, הוא לקח את הפלאפון, ראה שיש מלא שיחות והודעות - רובם מאנשים שהוא לא מכיר ושכולם רוצים שיבוא לעבוד אצלם כביז-דב. איך זה קרה? חשב, הרי רק אתמול הוא פוטרתי ופתאום כל עולם ההייטק הישראלי רוצה להעסיק דווקא אותי, הם יודעים עלי משהו שאני לא יודע? בעודו חושב לעצמו, עוד טלפון מצלצל, ועל הקו- המנכ"ל של החברה בה עבד. הוא התנצל, אמר לא התכווננו לפטר אותך- רק רצינו להחזיר אותך לתפקיד הקודם, תקבל תוספת יפה לשכר, בעוד שבוע מצפה לך טיסה לגרמניה לאיזה כנס חשוב ועד אז אתה יכול פשוט להיות בחופש על חשבוננו. אני ממש שמח שיש לי עובדים כמוך בחברה.

רון כל הזמן לא הוציא מילה, הוא חשב איך אני מרגיש כמו סמרטוט כל כך מלוכלך ומתייחסים אלי כמו אל יהלום?

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
[/rsisim.magazine](https://www.facebook.com/rsisim.magazine)

– הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין

